

КРАЇНО МОЯ!

Тоді, коли сонце дарує проміння тобі,
А небо блакитне й широке тебе обіймає,
Роса прохолодою все навкруги омиває,
Чому вже веселка не п'є у глибокій воді?
Так жадібно річка своє залишає собі...
Чому у твоєму саду пташка вже не співає?

Ти інша... Від пороку ти потемніла, як ніч.
Твої чорноземи від сліз висихати не в змозі!
До пекла глибокого нині стоїш на дорозі!
Чекаєш на зустрічі наші в землі. Віч-на-віч...
Щодня. Щогодини... Скидаєш туди наче річ
Нещасні тіла. В вічність душі щодня на порозі.

Народ - вороги... Чом накликала сльози й біду
Народу, що братами, сестрами ти називала?!
Надовго життя їх і мрії безжально прокляла!
За що так себе зневажаєш?! Куди я прийду?
Якою в майбутньому мою країну знайду?
Невже надаремне своїх поважати навчала?

Так болісно бачити все, що руйнуєш за мить...
Так гірко приймати ту правду, яку тут малюєш.
Вже годі! Не треба! Останніх нащадків змарнуєш!
Ще скільки дозволиш ти крові по собі пролить?
За втрачену батька любов тебе син не простить!
Невже плачу матері вбитого вперто не чуєш?!

Залиш бодай трішки святого в серцях у людей.
Не гнівай Всевишнього в небі, яке очорнила.
Сама зупинись, доки в крові навік не втопилась!
Країно моя!.. Не закрій перед миром дверей.
Надію залиш для майбутніх своїх же дітей...
До поки земля ще могилами вся не покрилась!

Галина Гаврилюк, 6 квітня 2019

www.galynagavryliuk.com